Motivaţia premiului Altherna Terra pentru artă plastică, vizuală, computerizată și grafică SF, „In Memoriam Carmen Posea”.

Je t’aime melancolie!

Pe Karmen am cunoscut-o acum trei perioade, de sărbătoarea Revenirii Astronautului.

Frumoasă, volubilă, un pic sentimentală și foarte inteligentă.

Închid jurnalul magnetic și-i privesc hologramă, tristeţea mă doboară. Am cunoscut-o. De afară, pătrunde prin pereţii buncărului zgomotul asurzitor al lansatoarelor. Războiul continua zi de zi, perioadă după perioadă, ca un joc teribil ce nu demonstrează nimic în afară de haos. Am reușit să înăbușim în noi tot ceea ce fusese omenesc. Nu mai știm decât limbajul îngrozitor al armelor… O veche credinţa hindusă. O credinţă ce afirmă că în fiecare generaţie ezista câţiva oameni pe umerii cărora se sprijină Lumea și care justifica generaţia în faţa lui Buddha. Și Războiul, în toată absurditatea și ineficienţa lui, slujește unui puternic Discipol al acestei religii, care ajutat de Membrii Legiunii, de Regulament și de Forţă, își impune unică autoritate planetară.

Copilăria, peisajele adolescenţei, amintirile, speranţele, pe toate le am pierdute în negura sinistră a Războiului. Am ajuns să nu mă mai tem de moarte. Moartea e totuși un miracol. Sfârșește ceea ce viaţă, atât de generoasă, a început. În Regulament scrie că, de fapt, moartea pune căpătâi biologiei, că încheie definitiv seria experienţelor organice, într-un cuvânt oprește pe loc viaţa. Dar ceea ce nu cunoaște nimeni este începutul de după moarte. Ciudat este că tocmai Războiul e cel ce ne ajută să înţelegem practic acest lucru.

Karmen, probabil că, acum, sufletul tău zboară spre Pădure, prin lumina săracă și pură a asfinţitului. Poezie! Dar ce este, în fond, poezia? Poezia este frumuseţe, îmi spunea uneori. Dar și natură e frumuseţe…

Închid ochii și încerc să-mi readuc în minte amintirea acelei zile, ziua dinaintea Războiului. Natura, viaţa, oamenii… Cerul era atât de albastru, cu norii delicaţi și curaţi, ce lunecau deasupra câmpiei nesfârșite. Stânci cafenii, în mijlocul cărora scânteia, aidoma unui ochi străveziu, micul lac de munte. Acoperișuri roșii, înconjurate de ramurile întunecate ale pinilor… în șemineu bradul se închegase într-o margine de univers. Flacăra trosnea, înflorindu-ne trupurile… Acum mi-e greu. din ce în ce mai greu. Cu tine nu mă mai simţeam atât de singur. Făceai parte din inima mea, din viaţa mea.

Îţi privesc holograma și lacrimile mi se rostogolesc, fierbinţi. Pentru mine erai ca și natura. Natura pe care, acum, nimeni și nimic nu o mai poate face să renască de sub stratul de cenușă radioactivă.

Hotărârea m-a zguduit, dar era necesară. Destinul îţi hărăzise întâlnirea cu mine, dar nu și cu Fericirea. Trebuia să o fac. Și acum, lumina vieţii tale, sacrificată pe altarul puterii, mă lovește ca un blestem.

Trebuia să respect decizia celorlalţi, Regulamentul. Trebuia să fiu pur, singur, impasibil, și fără speranţe deșarte. Numai așa am putut deveni, cu adevărat, Discipol.

Lut

Îl dureau deja mâinile. Cleiul, noroiul. Îl ascultau. Se modelau ușor sub mișcările ritmice ale mâinilor lui. Mișcări ușoare, circulare, ritmice. Mișcări făcute din instinct. Cu pasiune. Lutul prindea forma după voia lui. Sfere. Sfere aproape perfecte. Nici nu încerca să le facă perfecte. Gândea asemeni vechilor persani, maeștri în realizarea covoarelor. Covoare persane. Erau făcute cu migală, manual, nod după nod. Zile întregi, luni – uneori. Covoare frumoase, superbe, dar fiecare avea, lăsat intenţionat, un nod greșit. Altfel ar fi fost perfecte.

Sferele se așezau, singure – parcă, lângă perete, unele lângă altele la început, apoi unele peste altele, din ce în ce mai multe. Multe. Sfere aproape perfecte făcute fără un scop anume, ieșite din mâinile unui artist de duminică, o primă încercare a unor mâini altfel neobișnuite cu modelarea lutului, cu umplerea golului din planșeta esteticului. Mâini de ceară ale unui heruvim visător. Poate. Poate doar mâini ale unui tânăr lipsit de dorinţa salturilor crispate prin viaţă, salturi moarte. Paradoxal. Poate.

Timpul trecea și mâinile lui modelau automat sfere. Cleiul, lutul, noroiul apăreau sub degetele febrile. Nu se mai terminau. Materie primă pentru bucăţi de aproape perfecţiune.

Ochii i se afundau – obosiţi – în orbite, pleoapele aproape se închideau, pe mâinile slăbite venele ieșeau la iveală. Mâini de artist, de creator. Fie el și de duminică.

Sferele erau din ce în ce mai multe, ar fi trebuit să umple de mult cameră. Camera de bloc unde fuseseră create. Din lut. Din lut al aproape perfecţiunii apărut de niciunde. Din mâini de artist care nu mai fusese vreodată artist. Sfere neatinse, sfere fecioare, sfere mate.

Sferele de jos, cele care au fost primele create, erau bătrâne

deja. Bătrâne pentru niște sfere. Bătrâne și înţelepte. Pentru niște sfere. Au început să realizeze că sunt. Au început să se perceapă. Pe ele însele și pe celelalte co-entităţi, bucăţi de aproape perfecţiune. Să simtă. Să trăiască?

Lutul se termină, într-un târziu. Mâinile încercară să modeleze, să creeze, să se miște. Ochii s-au oprit undeva în golul dintre om și perete, peretele care sprijinea porţiile de viaţă. Mâinile atârnau acum inerte, privirea părea fixă, spatele drept, demn. Omul nu mai vedea, nu mai simţea. Nu mai trăia. Rămăsese inert, așezat, cu spatele drept. Capul sus, privirea înainte. Rece.

Sferele s-au apropiat, și-au mângâiat tandru creatorul. L-au iubit și l-au simţit aproape de ele. S-au aplecat deasupra lui și au început să îl modeleze ușor, tandru, cu mișcări ritmice, circulare. Capul, braţele, trunchiul, picioarele. Bucăţi legate între ele prin voinţa lor. Voinţa de sfere de duminică.

L-au modelat, l-au plăsmuit și și-au dorit să-i dea ceva din fiinţa lor. Să creeze. L-au modelat cu mâinile lor de sfere de duminică și l-au iubit și l-au simţit al lor.

16 decembrie 1998

Patagonia

Să-ţi cumperi o ţară! Ce vis frumos, ha, ha, ha! Dar să ai un imperiu?! Oho! Asta da, achiziţie. Dar lui Belbbo Atipal îi lipseau vreo câteva milioane bune. Așa că se duse pe strada 42, la „Frotex Ltd”. și-și cumpăra o tărișoară pe nume Pataggonia. Cine mai era că el? Pe străduţa lui? Nimeni. Por Mador baga hașiș în el cu kilogramul. Gervella Banzi făcea trotuarul de pe când avea nouă ani. Zul Pazul îi aștepta pe extratereștri și mai toată ziua cânta la chitară. Avea niște cântecele cam deșuchiate. Într-unul își bătea joc de guvern. Poliţia îl amendase de două ori. O dată la sfârșitul primăverii electrice și a doua oară la începutul iernii nostalgice.

Dar Belbbo Atipal era acum cineva! El și numai el. Să-i fi văzut pe toţi ceilalţi cum s-au strâns în jurul lui când s-a întors de pe strada 42. L-au descusut. L-au invidiat pe faţă. Au tras de el. I-au promis cate-n Luna și-n stele. Dar Belbbo Atipal le-a râs în nas. Când avea să se sature de Pataggonia lui, poate, avea să le-o împrumute pentru câte o oră, două, acolo. „*Și cum e Pataggonia ta*?”, a vrut să știe Gervella Banzi, trăgându-se de sfârcurile ţaţelor și frecându-se între picioare, nerușinata! „*E o ţară ploioasă sau nesuferit de caldă*?”, a întrebat Zul

Pazul tot zdrăngănind din chitara lui de malagambist. Por Mador i-a oferit lui Belbbo Atipal capul mumificat al unui contrabandist de hașiș și trompa formolizată a unui elefant bengalez. Dar Atipal nici n-a vrut s-audă.

S-a încuiat în casă și i-a trimis dracului și i-a spurcat în fel și chip și și-a pus pe cap casca de cristal și-a butonat mașinăria virtuală și-a băgat Pataggonia în program și și-a tras o mașină ca lumea și-a pornit hai-hui prin tărișoara lui, ca un adevărat barosan care, chipurile, era. Mișto Pataggonia aia a lui! Fermecătoare. Și prin câte aventuri n-a trecut Belbbo Atipal!

Și-a desfăcut o șampanie și-a oprit mașinăria virtuală și le-a strigat malagambiștilor de pe străduţa lui tot felul de porcării. Stătea cocoţat pe fereastra și-i luă pe toţi peste picior. Adică, mă înţelegi, era acum avut, avea și el o ţărișoară. Zul Pazul i-a spus răspicat că e un căcănar și jumătate. Por Mador l-a ameninţat: *„O să-ţi fierb oușoarele în spirt*!*”*. Gervella Banzi i-a făcut semne obscene și-a aruncat cu pietre în cutia lui de scrisori.

Belbbo Atipal s-a mai înjurat cu ei o vreme. Le-a mai zis nu știu ce. Spre după-amiaza însă, a tăcut dintr-odată. S-a frecat la ochi. Și-a controlat mașinăria virtuală. Era scoasă din priză. Și totuși, pe deasupra casei lui se învârtea un vultur uriaș, pe care îl puteai vedea doar în munţii Pataggoniei. Vulturul a înșfăcat-o pe Gervella Banzi și-a dus-o pe un acoperiș și i-a înfulecat ochii. Por Mador a chemat poliţia iar Zul Pazul le-a povestit toată tărășenia suspectând o scurgere de informaţii din mașinăria virtuală a lui Atipal. Comisarul șef i-a împușcat în cap pe amândoi. Apoi a făcut stânga-mprejur și a strigat după Belbbo Atipal. *„Hai, domnule președinte, nu va mai ascundeţi*!*”*, a zis el cu o voce spartă, lustruindu-și insigna de comisar-şef pataggonez.

Pe mine nici nu m-au zărit, tâmpiţii! Pe mine mă doare-n cur de toţi virtualii, să știţi! Pe mine m-ar fi interesat să zbor asemenea vulturului ăla uriaș. Pe mine mă chiama Haal Nebunul. Șapte ceasuri m-am zgâit la vulturu' ălacum îi halea pe șmecherii vecini ai lui Belbbo Atipal. A fost o chestie tare mișto!

Toamna

Poteca se întinde drept prin pădure, străjuită de copaci la fel de drepţi, și toate liniile par să fugă spre un orizont prea îndepărtat.

Frunzele aurii cad plutind pe razele soarelui în amurg și se

aştern tăcute, rând după rând. Cerul e albastru şi dens, întins fără nicio cută peste siluetele ţepene ale mestecenilor.

Ea vede toate aceste culori şi trece mai departe, cu pas uşor, fără să privească înapoi. Lumina e sângerie în ochii ei şi fiecare frunză căzută e o umbră. Merge înainte, cu capul sus, cu spatele drept, alunecând printre copaci. A lăsat multe zile în urmă, prea multe ca să le mai numere; nu se grăbeşte – drumul e acelaşi, o aşteaptă, şi ea îl urmează cu toată fiinţa.

Acum trec printr-o poiană, peste un pârâu ce susura liniştit.

Ea se opreşte o clipă, doar o clipă! cât să bea o înghiţitură. Apa e călduţă încă, dar o oglindeşte la fel: picioarele lungi şi subţiri, chişiţele delicate, gâtul arcuit, urechile mici şi ascuţite, cornul palid, abia luminând. Ridică privirea: toamna e aici, în jurul ei, învăluind-o în roşu şi auriu, frunze moarte, ogoare proaspăt arate, animale însângerate, haite de ogari, cuiburi părăsite şi miros de fructe putrede. Ştie că e prea bătrână ca să mai aducă primăvara, prea bătrână ca s-o poată măcar opri, şi primăvara s-a dus, la fel şi vara, şi acum toamnă a prins-o din urmă. E bătrână şi viaţa n-a învăţat-o nimic, căci uite-o cum fuge în căutarea primăverii, a culorilor de odinioară… Ochii ei tulburi văd dincolo de linia orizontului iarba abia răsărita, puii abia născuţi, mugurii aşteptând-o ca să poată înflori.

O boare de vânt o face să se înfioare. Pârâul aleargă odată cu timpul şi soarele a atins marginea îndepărtată a drumului. Neliniştea urcă în ea că o amintire. Dintr-un salt e pe malul celălalt, alergând spre soare, spre căldură pe care nu o mai simte. În urma lăsată în nisip de copită ei despicată, apă îngheaţă.

Eu?

Când eram mic priveam stelele, apoi închideam ochii şi-mi închipuiam că păşesc alături de prietenii „Fetiţei de pe Terra”, că mă joc cu un fular împletit de „paingul ţesător troglodit” şi privesc cum nişte mormoloci enormi de patru-cinci metri se metamorfozează în tot atâtea broscuţe mititele. Şi cum visam să zbor printre stele… şi cum o să vizitez fiecare părticică din univers şi o să-i dau câte un nume: „şoşonul de abur”, „căciuliţă de mărgean”… Apoi am mai crescut… şi steluţele mişcătoare au căpătat denumirea de sateliţi, stelele căzătoare în loc să îndeplinească dorinţe au devenit meteoriţi, pământul a devenit o planetă… şi am mai văzut că Moş Crăciun e tatăl meu cu un cojoc întors pe dos şi cu o barbă de lână. Acum ştiu multe despre biţi şi

cuvinte, știu multe despre abstracţiuni și definiţii și văd cum lumea mea e tot mai mică, mai pierdută, și văd cum visele se îndepărtează, cum viaţa curge, cum dragostea se pierde în sex, cum tot ceea ce era fermecat și altfel dispare…

Mă privesc în oglindă.

Copiii mei vor privi stelele căzătoare dorindu-și cu înfrigurare să li se îndeplinească dorinţa și se vor emoţiona în faţa lui Moșului… și vor ști să roșească atunci când nu o vor vrea. Și o să am grijă să afle devreme că e așa și târziu că nu e așa. Și vor ști cum să planteze un pom și cum să scoată un melc din cochilie cântându-i. Și vor ști să râdă. Și poate că vor afla ce e atomul dar sigur vor privi uimiţi cum zboară o libelulă și vor tuși cu lacrimi, înecaţi cu puf de păpădie.

Nu am ajuns încă așa departe și trebuie să-mi închid ochii… și mi se încreţește un zâmbet pe faţă, și-mi zic că nu-i normal… Și apoi… of, of!

Morisca de ceaţă, simt că mă ridic, plutesc, lăsându-mă jos departe, pe mine însumi;

văd casă, văd lumina becului de afară, parcă-aș ieși dintr-un beci întunecat, în jurul meu se aude muzică, e lumină, o ceată ușoară învăluie pământul, ce frumos e de aici, o minge vrăjită suspendată, ba două, uite una mai mică lângă ea, și se învârt…

Oare încotro mă îndrept, stelele, puncte colorate pe fond negru se apropie, Doamne, ce se întâmplă cu mine?

În jurul meu picura galaxii și faruri din stele neutronice;

oare visez sau e aievea…

…Dar astea… Cine sunteţi?… Cum?!…

…dar eu nu știu să fac lucrul ăsta!…

a… da… înţeleg! Da… da, nici nu-i chiar așa de greu!

…De fapt asta era menirea mea!

Ce m-am mai putut risipi!